

ГЛАВА XI

Есенята, края на октомврий, кипеше отъ събития. Въ първитѣ дни още вестниците съобщиха за залавянето на Тодоръ Иловъ, на нѣколко негови другари и за откриването на огромна пропагандаторска литература, за единъ бунтъ на работниците. Но когато всички мислеха, че работата ще се свърши съ това, отъ провинцията дойдоха известия за началото на една истинска революция.

Правителството, обезсилено отъ борбата съ своитѣ приятели, които се мжчеха взаимно да се измѣстятъ, изведнажъ се опомни. Тогава и вестниците престанаха да пишатъ за събитията, но се понесоха най-лоши слухове. Мълвата замѣсти официалнитѣ известия, и всичко започна да изглежда по-страшно.

Говореше се за цѣли разбунтувани градове, говореше се за цѣли области, надъ които се вѣе червеното знаме на работническата партия. Оня чудовищенъ механизъмъ, устроенъ отъ приятелитѣ на Илова, и за когото той говореше съ ликуваща радостъ, се бѣше раздвижилъ. Бутонътъ бѣше натиснатъ, сигналътъ бѣше даденъ, и изъ градоветѣ и изъ